

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΕΝ ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ
κ.κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ
(Φανάριον, 20 Σεπτεμβρίου 2013)

Μακαριώτατε Μητροπολίτα Σόφιας και Πατριάρχα πάσης Βουλγαρίας κύριε Νεόφυτε, μετά των περί Ὑμᾶς Ἱερωτάτων ἀδελφῶν Μητροπολιτῶν καί τῆς τιμίας συνοδείας Ὑμῶν, ὡς εὖ παρέστητε εἰς τό ἱερόν τοῦτο παλλάδιον τῶν Ὁρθοδόξων, «τό κατάστικτον τοῖς μῶλωσι καί πανσθενουργόν», τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, καί τήν Πόλιν τῆς Θεομήτορος, ἔνθα ἱερουργεῖται ἀπό αἰῶνων τό μυστήριον τῆς καιομένης καί μή φλεγομένης Βάτου, τό μυστήριον τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ ὁποία δέν ἐφλέχθη δεξαμένη τό πῦρ τῆς Θεότητος, καί ὡς Προστάτις καί Πολιοῦχος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πόλεως ἡμῶν ταύτης συνεχίζει νά φλέγηται ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας καί διά τῆς «καιομένης» προσευχῆς Της πρός τόν Υἱόν Της, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διά τῆς ὁποίας ἀδιακόπως «φλέγει» τούς πιστούς εἰς ἀγάπην, εἰρήνην, ἐνότητα, χάριν, χαράν.

Ἐν τοῖς αἰσθήμασι τούτοις τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς ἐνότητος καί τῆς χαρᾶς Σᾶς ὑποδεχόμεθα, Μακαριώτατε Ἀδελφέ. Τῆς χαρᾶς ἐκείνης, ἡ ὁποία «ἐστί καταθυμίῶν πλήρωσις, καί ἡδέων ἀπόλαυσις, καί ἀνιαρῶν λήθη» (Ἰωάννου Χρυσσοστόμου, Εἰς Ἡσαΐαν Α΄, P.G. 56, 100).

Ἡ Μήτηρ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ὑποδέχεται Ὑμᾶς, τόν ἄρτι ἐκλεγέντα Πατριάρχην τῆς πρωτοθυγατρὸς αὐτῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως. Βλέπομεν μετὰ πολλῆς ἱκανοποιήσεως τὴν ἀγαπητὴν θυγατέρα καί ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας νά ἀναπτύσσεται ἐν Κυρίῳ καί νά εὐρίσκη τό ἀρχαῖον κάλλος αὐτῆς, μετὰ τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ἀντιμετώπισεν ἀνά τούς αἰῶνας, ἐσχάτως δέ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἀθεϊστικοῦ καθεστῶτος τῆς κομμουνιστικῆς ἐπικρατήσεως. Χαίρομεν διότι αὕτη ἐξῆλθεν ἀκμαία ἐκ «τῆς δοκιμασίας τῆς μεγάλης», ἂν καί «τετραυματισμένη καί μεμωλωπισμένη» ἐκ τῆς περιόδου τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Καί ἤδη βαδίζει προθύμως καί ἀποτελεσματικῶς τὴν ὁδὸν τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ ἐπίσκεψις δέ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, πέραν τῆς εὐρυτέρας σημασίας αὐτῆς, ἐπιβεβαιώνει τὴν εἰλικρινῆ ἐπιθυμίαν αὐτῆς διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα καί συνεργασίαν.

Λοιπόν, ως εὐ παρέστητε, Μακαριώτατε Ἀδελφέ, ως ὁ νεώτερος κατά τὴν ἐκλογὴν μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων καθὼς ἔρχεσθε πρὸς ἡμᾶς διὰ νὰ τονίσητε καὶ νὰ ἐπανεκφράσητε καὶ Ὑμεῖς τὴν ἐν μυστηρίοις ὑπάρχουσαν ἐνότητα τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐνότητα πηγάζουσαν ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐνότητα τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν συγκροτοῦσαν τὸν ὅλον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀληθῶς, ἐκλήθημεν νὰ διακονήσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς καιροὺς καὶ χρόνους λίαν δυσκόλους καὶ εἰς περιστάσεις οὐχὶ λίαν εὐνοϊκᾶς, παρὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνολογίας, εἰς καιροὺς πολέμων καὶ ἀκαταστασίας καὶ ἀγωνίας περὶ τῶν ἐλευσομέ-νων, κατὰ τοὺς ὁποίους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πιστοὺς ἡμῶν καὶ σύνολον τὸν κόσμον, «περιέσχον συντριμμοὶ θανάτου» (πρβλ. Β΄ Βασιλ. 22, 5). Ἐκλήθημεν νὰ διακονήσωμεν τὴν «κλήσιν» καὶ τὴν «πίστιν», νὰ νικήσωμεν «θανάτῳ τὸν θάνατον», νὰ μαρτυρήσωμεν τὸ θεοπαράδοτον ἀναστάσιμον ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἕκαστος ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς εἰς ἣν ἔθετο ἡμᾶς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεως καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Μακαριώτατε,

Κληρικὸς ἐγνωσμένης εὐσεβείας, παιδιόθεν ἀφωσιωμένος εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπολαύων τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως κλήρου καὶ λαοῦ, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ πληρώματος καὶ τῶν ἔξω, ἐκλήθητε νὰ ἀποτελέσητε διὰ τὴν Ὑμετέραν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸν εὐσεβῆ Βουλγαρικὸν Λαὸν στύλον καὶ ἐδραῖωμα. Προσωπικῶς καὶ ὡς Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖ-ον βαθέως ἐκτιμῶντες τὸν χριστοειδῆ χαρακτήρα, τὴν ἀνεπιτήδευτον εὐλάβειαν, τὴν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ φρονήματος, τὸ ἀσκητικὸν τοῦ βίου καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῶν λόγων καὶ τῶν ἐνεργειῶν Ὑμῶν, ἀποβλέπομεν πρὸς Ὑμᾶς ὡς ἓνα πολύτιμον συνεργόν εἰς τὸ ἔργον διακονίας εἰς ὃ ἐκλήθημεν παρὰ Κυρίου. Ὡσαύτως, ἀναμένομεν νὰ συνεχισθῆ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τοῦ μακαρίου προκατόχου Ὑμῶν Μαξίμου προσπάθεια συσφίξεως τῶν σχέσεων τῶν δύο ἡμῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἀκαταλύτων δεσμῶν ἐνότητος αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἄλλωστε ἐσφυρηλατήθησαν ἐπὶ αἰῶνας καὶ μάλιστα κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἡσυχαστῶν Πατριαρχῶν ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν. Δεσμοὶ ἐδραζόμενοι, πέραν τῆς κοινῆς πίστεως καὶ πνευματικῆς κληρονομίας, εἰς τοὺς κοινούς Ἁγίους καὶ μάρτυρας. Ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας δύναται μάλιστα νὰ καυχᾶται διότι κατὰ τοὺς ἐσχάτους καιροὺς ἀνεδείχθη ἐν αὐτῇ πληθὺς νεομαρτύρων, γνωστῶν καὶ ἀνωνύμων, ἀληθινῶν ὁμολογητῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦ αἵματός των ἐπότισαν τὸ τανύρριζον δένδρον αὐτῆς καὶ ἐστερέωσαν τὰ θεμέλια αὐτῆς καὶ οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν κτῆμα καὶ καύχημα καὶ χαρὰν ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ἀσφαλεῖς ὁδοδείκτας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ

σκοπού τῆς ἄνω κλήσεως, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ συνθῆκαι ὑπό τὰς ὁποίας ἔζησαν, κυρίως κατά τόν παρελθόντα αἰῶνα, αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι δέν ὑπεβोध-θουν τήν μεταξύ αὐτῶν συνεργασίαν καί τήν καλλιέργειαν τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος αὐτῶν. Ἐσχάτως ὅμως αἱ συνθῆκαι αὐταὶ ἔχουν βελτιωθῆ καί ἡ ἐπιθυμία μεγαλυτέρας ἐνότητος καί συνεργασίας ἔχει ἀνδρωθῆ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν πολλοί, μή προβλέψιμοι ἀνθρωπίνως καί ἀστάθμητοι παράγοντες, καθῶς καί ἡ προετοιμαζο-μένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ προπαρασκευή τῆς ὁποίας, ἀκόμη καί ὅταν ἀνέδειξε περιπτώσεις διαφωνίας, συνανέδειξε καί ἀποδεικνύει καί τήν ἐπιθυμίαν τῆς ὑπερβάσεως τῶν δυσχερειῶν καί τῆς συσφίξεως τῶν ἀκαταλύτων καί εἰλικρινῶν πνευματικῶν δεσμῶν, οἱ ὅποιοι συνδέουν ἀδιαρρή-κτως τὰς ἐπί μέρους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας πρὸς ἀλλήλας καί πρὸς τό πρῶτον μεταξύ αὐτῶν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον.

Αἱ τοπικαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἶναι ἠνωμένοι ἐν Χριστῷ καί ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί κοινωνοῦν ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ποτηρίου, ὥστε ὀρθόν καί πρέπον εἶναι νά εἴπωμεν ὅτι αἱ ἐπί μέρους διαφωνίαι μεταξύ αὐτῶν δέν ἀναιροῦν τήν ἐν Χριστῷ ἐνότητά των. Ὡς ἐκ τούτου, ἀξιολογοῦμεν, ὅτι αἱ καταβαλλόμεναι προσπάθειαι γεφυρώσεως τῶν μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διαφορῶν δέν εἶναι προσπάθειαι ἐπιτεύξεως τῆς ἤδη ὑφισταμένης ἀδιασαλεύτου ἐνότητος, ἀλλά προσπάθειαι περαιτέρω ἐμβαθύνσεως καί ἐδραιώσεως αὐτῆς, ὡς καί ἐπιτεύξεως μιᾶς ὁμοιομόρφου κατὰ τό ἐφικτόν ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφορῶν ἀνακυπτόντων θεμάτων.

Ἀντιθέτως, αἱ μεταξύ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τῶν ἑτεροδόξων συζητήσεις καί οἱ διάλογοι ἔχουσι μὲν ὡς ἀπώτατον στόχον αὐτῶν τήν ἐκπλήρωσιν τῆς βουλήσεως καί ἐντολῆς τοῦ Κυρίου "ἵνα πάντες ἐν ὧσιν" (Ἰωάν. 17, 21), συμβάλλουν δέ τό γε νῦν ἔχον εἰς τήν κοινωνικήν συνεργασίαν καί εἰς τήν μαρτυρίαν τῆ ἀληθείας, ἐπί τῷ σκοπῷ τῆς ἀλληλοκατανοήσεως καί τῆς ἐν καιρῷ ἀποδοχῆς καί ὑπό τῶν ἑτεροδόξων τῆς μιᾶς Ὁρθοδόξου πίστεως. Δέν ἀποσκοποῦν, ὡς ἐγράφη καί ἐν Βουλγαρίᾳ καί ἀλλαχοῦ, εἰς τήν δημιουργίαν ἐνός κοινῶς ἀποδεκτοῦ «συννοθυλεύματος» δοξασιῶν. Δηλαδή, δέν ἐπιδιώκεται διὰ τῆς λεγομένης οἰκουμενικῆς κινήσεως ἡ ἀποδοχή μιᾶς «χριστιανικῆς συγκρητιστικῆς ὁμολογίας», ἀλλά ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τήν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καί εἰς τήν κοινωνικήν συνεργασίαν τῶν ἐπικαλουμένων τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Δέν φοβούμεθα, ὡς εἰκός, οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ ἔχοντες τό πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ὅτι θά ἐπηρεασθῶμεν ἐκ τῶν ἀπόψεων τῶν ἑτεροδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπί τῶν δογματικῶν θεμάτων. Ἀκολουθοῦμεν ἀπλῶς τήν μακράν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν, τήν συγκεφαλαιουμένην εἰς τήν συμβουλήν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, καί συζητοῦμεν ἄνευ χρονικοῦ περιορισμοῦ μετὰ τῶν ζητούντων παρ' ἡμῶν καλοπροαιρέτως λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος: «Ἐν τοῖς μὲν κακοθελῶς ἡμῖν μαχομένοις ἀπίστοις, ἢ κακοπίστοις,

μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν παυσώμεθα. Ἐν δέ τοῖς τήν ἀλήθειαν μαθεῖν βουλομένοις, τό καλόν ποιοῦντες, ἕως αἰῶνος μή ἐκκακῶμεν. Πλήν, καί πρός στηριγμόν ἡμῶν τῆς καρδίας ἐν ἀμφοτέροις χρῆσώμεθα» (Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, περί διακρίσεως, 2,11).

Διά τῆς τακτικῆς ταύτης δέν προδίδομεν τήν Ὁρθοδοξίαν, ὡς κατηγοροῦμεθα, οὔτε ὑποστηρίζομεν οἰκουμενιστικάς ἀντιλήψεις, ἀλλά κηρύσσομεν πρός τούς ἑτεροδόξους καί πρός πάντας τήν Ὁρθόδοξον ἀλήθειαν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος δογματίζει ὅτι ὁ Θεός «ἀεί μεθ' ἡμῶν διαλέγεται». Ἐπομένως καί ἡμεῖς οἱ ὅποιοι θέλομεν νά πορευώμεθα κατά τό ὑπόδειγμα Αὐτοῦ ὀφείλομεν νά διαλεγώμεθα μετά πάντων ὄσων ἐπιθυμοῦν καί θέλουν νά ἀκούσουν τάς ἀπόψεις, τάς πεποιθήσεις, τήν πίστιν καί τά δόγματα τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐάν παύσωμεν νά διαλεγώμεθα μετ' αὐτῶν, παρακούομεν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ὅπως μαθητεύωμεν πάντα τά ἔθνη (πρβλ. Ματθ. κη΄, 19).

Ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ὑπό τήν Ὑμετέραν πεπνυμένην καθοδήγησιν, Μακαριώ-τατε, θά συμμετέχη, κατά παράδοσιν καί πανορθόδοξον ἐν Διασκέψεσιν ἀπόφασιν, εἰς τούς διορθοδόξους καί διαχριστιανικούς διαλόγους καί θά συμβάλλῃ διά τῆς γνώσεως καί τῆς σοφίας τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς εἰς τήν διάδοσιν τῆς ἀκραιφνοῦς καί σωτηριώδους Ὁρθόδοξου πίστεως, ἀκόμη δέ καί ὅτι οἱ πιστοί Ὑμῶν διά τοῦ ζήλου αὐτῶν θά συμβάλλουν εἰς τήν ἀποφυγὴν τυχόν παρεκκλίσεων ἀπό τοῦ πατροπαραδότου καί σωτηριώδους δόγματος.

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία κατηύθυνε τάς ψήφους τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων τῆς Ἀγιωτάτης κατά Βουλγαρίαν Ἐκκλησίας εἰς τήν ἐκλογήν Ὑμῶν εἰς τόν περίκλυτον Θρόνον αὐτῆς, εὐχόμεθα φιλαδέλφως νά κατευθύνῃ τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα εἰς ὀρθήν, συνετήν, σῶφρονα καί νουνεχῆ πηδαλιουχίαν τοῦ σκάφους αὐτῆς. Ἀπό τῆς ἱεράς ἔδρας τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν χαιρετισμόν καί εὐλογοῦμεν ἅπαντα τόν Ὁρθόδοξον λαόν τῆς Βουλγαρίας καί ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτόν τήν Χάριν τοῦ Κυρίου, ἵνα ἀκολουθῶν τήν ὁδόν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπολαύσῃ τά ἀγαθὰ τῆς παρουσίας καί τῆς μελλούσης ζωῆς.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἡ Ὁρθόδοξος συνεχίζει ταπεινουμένη τήν σωστικὴν πορείαν καί τήν διακονίαν τῶν ὄσων αὐτοθελήτως ἐκζητοῦν τήν Χάριν τοῦ Κυρίου. Ἡμεῖς, οἱ ταπεινοὶ διάκονοι αὐτῆς, θά συνεχίσωμεν τήν ἐκδαπάνησίν μας, «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν» (Ἐβρ. 12, 2), τόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα Ἰησοῦν Χριστόν, Ὡ μόνω ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.